

Radziejów ^[1]

Wysłane przez admin w ndz., 2016-04-10 22:40

Radziejów – miasto z 6 tys. mieszkańców, położone na Kujawach. W 1143 roku Salomea, żona Bolesława Krzywoustego przekazała osadę klasztorowi Benedyktynów w Mogilnie. Po 1267 roku osada należała do księstwa brzesko – kujawskiego, zjednoczonego przez Władysława Łokietka Królestwa Polskiego. Prawa miejskie Radziejów otrzymał w 1298 roku. Miasto od XV wieku było miejscem obrad sejmików województw kujawskich (brzesko – kujawskiego i inowrocławskiego) oraz miejscem sądów grodzkich i ziemskich. Król Władysław Jagiełło podczas swojego pobytu w Radziejowie w 1422 roku wyprawił córce Jadwidze zaręczyny z synem margrabiego brandenburskiego. Okres pomyślnego rozwoju ośrodka handlowo – rzemieślniczy został przerwany przez wojny ze Szwecją w XVI wieku. Od 1793 roku Radziejów znalazł się w zaborze pruskim, a po 1815 roku w Królestwie Polskim. W 1867 roku został pozbawiony praw miejskich. Ponownie odzyskał je w 1919 roku.

Spacer rozpoczynamy na rynku miasta. W jego południowej pierzei pod nr 6 usytuowany jest klasycystyczny ratusz, wzniesiony w latach 1822 – 1826. Ratusz być może, powstał według projektu architekta Hilarego Szpilowskiego. W 1852 budynek został przebudowany. Z rynku wychodzimy przez południowo – zachodni narożnik ul. Kościuszki. Pomiędzy ulicami: Kilińskiego i Kruszwicką znajduje się gotycki kościół farny Wniebowzięcia NMP, wzniesiony w 1 połowie XIV wieku. Fundatorem świątyni był ówczesny biskup krakowski Jan Grot. Biskup włocławski Krzysztof Szembek w 1720 roku sprowadził Pijarów, którym najpierw w 1726 roku przekazał kolegium a 4 lata później sam kościół. Kolegium Pijarów było pierwszą wyższą szkołą na Kujawach. W 1765 roku działający przy Kolegium teatr wystawił po raz pierwszy w naszym kraju sztukę Moliera - „Harpagon”. W ciągu XVIII wieku budynek Kolegium trzykrotnie był zniszczony przez pożary. Ostatecznie Kolegium zostało przez nich opuszczone i w 1865 roku rozebrany. Kościół był wielokrotnie niszczone a następnie odbudowywany. Po ostatnim pożarze w połowie XIX wieku, świątynię przebudowano w duchu neogotyckim, wewnątrz również wystrój neogotycki. Idziemy ul. Kilińskiego w lewo i dochodzimy do ul. Północnej. Wychodzimy na zespół klasztorny Franciszkanów. Gotycki kościół św. Katarzyny, został wzniesiony w latach 1330 – 1331 przez króla Władysława Łokietka jako wotum ofiarne za zwycięstwo odniesione nad Krzyżakami w 1331 roku w bitwie pod Płowcami. W 1748 roku z fundacji starosty radziejowskiego Józefa Sokołowskiego do północnej ściany świątyni został dobudowany budynek klasztoru. Po kasacie klasztoru w 1864 roku, budynek został opuszczony przez Franciszkanów. Ponownie Franciszkanie przejęli klasztor w 1937 roku. Kościół jest orientowany i został wzniesiony z cegły na solidnym kamiennym fundamencie. Ołtarz główny, rokokowy, pochodzi z 2 połowy XVIII wieku z krucyfiksem z około 1600 roku, nowym tabernaculum (miejsce przechowywania Najświętszego Sakramentu) i rzeźbami. Ambona renesansowa z około 1600 roku z baldachimem z i rzeźbami ewangelistów z XVIII wieku. Budynek klasztoru jest piętrowy zbudowany z cegły, na planie litery L. Wewnątrz budynku prawdopodobnie portret Angeli Biesiekierskiej, podkomorzyny inowrocławskiej z końca XVIII wieku oraz barokowy krucyfiks z XVIII wieku.